

kennissen, die hun gewone leventje volgden, zuchten: Dát is de ouderdom!

X.

Moed houden! zei de dokter telkens.

Jawel, lekkermakerij natuurlijk. Anders niet....

Maar ziet, Jaap had op een middag „paf” gestaan toen hij Lazare bij zich het hek zag binnen wandelen. Lazare had zijn stok met opzet thuis gelaten, om oom te overtuigen hoe prachtig het weer ging.

— Goddorie, jongen, ben jij 't zelf, had de verbaasde man uitgeroepen, of droom ik? Je loopt weer als een kievit! Heeft Greve dat gedaan....?

In betrekkelijk korten tijd was het gebeurd. Een week geleden ongeveer was er verbetering in den toestand gekomen en had Lazare op eens tegen den middag de pijnlijkheid in zijn ledematen voelen verminderen. Toen, vrij spoedig al, was de stijfheid uit zijn rug en borst geweken en de dokter had deze onverwachte wending kalmweg, zonder een spoor van verbazing toegeschreven aan „dat laatste middel”, een nieuw preparaat van Franschen oorsprong.

Lazare vond het best, 't kon 'm niet bommen, waar het middel vandaan kwam. Hij had minder pijn, was niet zoo stijf meer, had weer plezier in z'n leven, werd weer jong! Als dat zoo door ging, fantaseerde hij al, en als hij nog eens de oude werd, dan zou hij weer net als vroeger gaan leven. Nou ja, wat kalmer natuurlijk maar toch in ieder geval geregeld zijn bittertje en zijn sigaar, en dan weer van alles eten....

Greve was, al liet hij het niet blijken, buiten zichzelf van verbazing over zijn patiënt. Hij vertrouwde het geval nog niet heelemaal. Maar de beterschap hield aan en Verberne zat voor den drommel toch maar weer op z'n peerd!

Neen, 't was een mirakel, en hij noemde

Lazare zijn reclame-proefkonijn. Hij zei:

Ik wil je kieken, man, en de foto stuur ik op naar de Sorbonne!

't Was geweldig! En 't blééf goed gaan. Lazare zag er zelfs beter uit dan vóór zijn attaque. Dat kwam, omdat hij nu geregeld leefde, en op tijd at en naar bed ging, en 's middags meestal ook nog een uurtje ging liggen. Hij bespeurde een groote veerkrachtigheid bij zichzelf en had weer zelfvertrouwen en een ruimere mate van slagvaardigheid bij zijn gesprekken met anderen, vooral met de dames, die hij nu weer geregeld zag.

Lazare had plezier in zijn leven. Hij hield lange gesprekken met zichzelf, waarin hij zich bekende, dat hij veel flinker was dan vóór zijn „beproeving”; dat hij gelófterd uit dit vuur tevoorschijn gekomen was.

Hij hield weer van het leven, van de menschen, van zijn vrienden en kennissen. En als hij Margot....

Margot!

Het schoot hem op eens te binnen dat hij haar na zijn aanval nog niet weer ontmoet had. Tijdens zijn ongesteldheid, en ook na zijn terugkeer uit Duitschland had hij de „vrouwtjes” geheel genegeerd. In dien toestand van invaliditeit en aftakeling, vond hij, was er in zijn denken geen plaats voor een gedachte aan das ewig Weibliche. En zelfs de Cloppenburghs had hij niet weer opgezocht. Nu ontmoette hij zijn vroegere kennissen en vriendinnen gaandeweg weer meer geregeld, doch uitsluitend op de wandeling en op het tennisveld, want bezoeken had hij nog niet weer afgelegd. En sedert haar huwelijk ging Margot zoo goed als niet meer uit en had zij het tennissen geheel gelaten.

Nu zou Lazare het jonge echtpaar toch eens gaan bezoeken.

Hij zag er tegen op....

Vreemd, het geluk, de stemming vol genoegelijkheid en rustige tevredenheid, die zoeven nog warm in hem was bij de ge-